

Α. Δ. ΔΕΛΗΜΠΑΣΗ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Η «ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑ»

ΤΑ ΙΕΡΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ Η «ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑ»
ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

*«Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται
θεῖναι παρά τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰη-
σοῦς Χριστός».*

(Α΄ Κορινθ. γ΄, 11)

ΑΘΗΝΑΙ 1994

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Η «ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑ»

ΤΑ ΙΕΡΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ Η «ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑ»
ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

*«Θεμέλιον γάρ άλλον οὐδεὶς δύναται
θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰη-
σοῦς Χριστός».*

(Α΄ Κορινθ. γ΄, 11)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὡς γνωστόν, τὴν 13.12.1993 συνήφθη «Θεμελιώδης Συμφωνία» ἢ «Συνθήκη» μεταξὺ τοῦ «Κράτους τοῦ Ἰσραήλ» καὶ τοῦ «Παπισμοῦ»¹, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἁγία Ἔδρα», καὶ βάσει τοῦ ὅτι αὕτη εἶναι, ὄχι μόνον θρησκεία, ἀλλὰ καὶ πολιτεία-κράτος². Ἐνῶ δὲ ἡ «Συμφωνία» αὕτη ἐγένετο κατὰ τὴν κρατικὴν ιδιότητα τοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ Παπισμοῦ, τὰ ἀναγνωριζόμενα διὰ ταύτης δικαιώματα τούτου ἐν Ἁγίοις Τόποις ἔχουσι κυρίως ἢ καὶ ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὸν χαρακτῆρα, ἐν πνεύματι εἰσπηδήσεως τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἐκεῖ Ἱερῶν Προσκυνημάτων, καὶ δὴ τοῦ πρεσβυγενοῦς καὶ παλαιφάτου Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων³.

---

1. Ἐγκυκλίου Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848, Mansi, 40, 385.

2. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραήλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, τίτλος.

3. Χ. Παπαδοπούλου, «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων» (Ι.Ε.Ι.Ε.Ρ.), ἐν Ἀθήναις 1970, σ. 186.

«ΣΥΜΦΩΝΙΑ» ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ STATUS QUO ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

Ἡ ἐπιδίωξις τῆς εἰσπηδήσεως τοῦ Πάπα Ρώμης εἰς τὴν πατριαρχικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διὰ τῆς ἐν λόγῳ «Συμφωνίας» διαφαίνεται σαφῶς μάλιστα ἐν τῷ 5ῳ ἄρθρῳ ταύτης, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναγράφονται καὶ τὰ ἐξῆς σχετικά:

«Ἡ Ἁγία Ἐδρα καὶ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἀναγνωρίζουσιν, ὅτι ἀμφότεροι ἔχουσι διαφέρον εἰς τὸ νὰ εὐνοοῦσι τὰ Χριστιανικὰ Προσκυνήματα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ὅποτε(δήποτε) ἀνακύπτει ἡ ἀνάγκη συντονισμοῦ, αἱ ἀρμόδιαι ἀντιπροσωπεῖαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους θὰ συσκέπτονται καὶ θὰ συνεργάζωνται, ὅπως ἀπαιτεῖται»⁴. Δηλαδή, τὸ διαφέρον ἀμφοτέρων τῶν συμφωνούντων μερῶν, «Ἁγίας Ἐδρας», ἦτοι Βατικανοῦ τοῦ Παπισμοῦ, καὶ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἐκτείνεται εἰς ἅπαντα «τὰ Χριστιανικὰ Προσκυνήματα» τῶν Ἁγίων Τόπων, τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ γενικὴ ἀναφορὰ εἰς ταῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα «ἀρμόδιαι» ἀναγνωρίζονται πλέον αἱ «ἀντιπροσωπεῖαι» τῶν δύο τούτων μερῶν, Ἰσραήλ καὶ Παπισμοῦ, ὅστις καὶ λογίζεται ὡς ἡ ἐν Ἁγίοις Τόποις «Ἐκκλησία»! Διὸ αἱ «ἀντιπροσωπεῖαι» αὗται «θὰ συσκέπτονται καὶ θὰ συνεργάζωνται», ἀποφασίζουσαι βεβαίως περὶ τοῦ πρακτέου, κατὰ τὴν παποῖσραηλινὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν καὶ σκοπιμότητα, «ὅποτε(δήποτε) ἀνακύπτει ἡ ἀνάγκη συντονισμοῦ», κατὰ τὴν ἑαυτῶν κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν!

Τοιοιτοτρόπως, ὁμως, παραθεωρεῖται καὶ ἀληθῶς καταλύεται καὶ αὐτὸ τὸ σταθερὸν καθεστῶς (Status quo) τῶν Ἁγίων Τόπων, καθ' ὃ, ὄχι αἱ κατ' ἀντιποίησιν ἀρχῆς συμφωνηθεῖσαι «ἀντιπροσωπεῖαι» τῆς

---

4. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραήλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 5.

ἐν λόγῳ «Συμφωνίας» τοῦ 1993, ἀλλὰ τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἶναι τὸ ὄντως ἀριόδιον διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὰ ἐν τούτοις Ἱερὰ Προσκυνήματα. Διότι, κατὰ τὸ Status quo τῶν Ἁγίων Τόπων, «τὸ Ἱερὸν Κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου» τοῦ Ὁρθόδοξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὄν «ἐμπειπιστευμένον τὴν συντήρησιν καὶ διαφύλαξιν τῶν παναγίων Προσκυνημάτων καὶ τὴν διακυβέρνησιν τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἀνεγνωρισμένην μὲν ἀρχὴν συνωδὰ τοῖς πολιτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς νόμοις ἔχει τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, μέλη δὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς, Ἀρχιμανδρίτας, Πρωτοσυγγέλους, Ἱερομονάρχους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς, τοὺς συγκροτοῦντας ἅπασαν τὴν ἱερὰν Ἀδελφότητα τοῦ Παναγίου Τάφου, δι' ἧς ἐκτελεῖται ἡ διττὴ ἀποστολὴ τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ. Τοῦτο δὲ συντηρεῖ καὶ διευθύνει δι' Ἐξάρχων καὶ Ἡγουμένων ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ ἱερὰ Μοναστήρια καὶ Μετόχια τοῦ Παναγίου Τάφου μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν συνδεδεμένων αὐτοῖς ποικίλων ἐξαρτημάτων. Συντηρεῖ καὶ διευθύνει δι' Ἀρχιερέων καὶ δι' ἀντιπροσώπων ὑποδεεστέρων τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς Ναοὺς καὶ πάντα τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα. Ἡ δὲ καθόλου διεύθυνσις καὶ διεξαγωγὴ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ, τῶν προκυπτουσῶν ἐκ τῶν ποικίλων αὐτοῦ σχέσεων καὶ ἀπὸ τῶν ἀπαιτήσεων (τοῦ) διττοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ, εἶναι ἀνατεθειμένη τῷ Πατριάρχῃ, ἀποφασίζοντι καὶ ἐνεργοῦντι κοινῇ μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου...»⁵. Τὸ σταθερὸν τοῦτο «καθεστῶς (Statu quo) ἐν τοῖς Προσκυνήμασι» τῶν Ἁγίων Τόπων «ἐκυρώθη ἐπισήμως» καὶ «ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ Συνεδρίῳ» τοῦ ἔτους 1878. «Κατὰ τὸ Πρωτόκολλον τῆς συνεδρίας τῆς 22 Ἰουνίου 1878, ἀξιῶσει τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γαλλίας, ἀπεφασίσθη νὰ μείνῃ ἀπαρασάλευτον τὸ καθεστῶς ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, ὅθεν ἐτέθη ἐν τῇ Βερολινεῖῳ Συνθήκῃ τὸ 63 ἄρθρον, καθ' ὃ «οὐδεμία ἀλλοίωσις δύναται νὰ ἐπενεχθῇ εἰς τὸ καθεστῶς (Statu quo) ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις»»⁶.

Καὶ ὅμως, τὸ καὶ διεθνῶς κυρωθὲν τοῦτο Status quo τῶν Ἁγίων Τόπων, ὡς ἀπεδείχθη, καταργεῖται ἐν τοῖς πράγμασι διὰ τῆς ἐν λόγῳ «Συμφωνίας» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ, κατὰ τρόπον ὄντως πρωτοφανῆ. Τουτέστι, διὰ τῆς ἀντικαθεστωτικῆς θεσπίσεως διὰ τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων ἰσραηλοπαπικοῦ ὄργάνου ἀντι-

5. Χ. Παπαδοπούλου, Ι. Ε. ΙΕΡ. σ. 852-853.

6. Χ. Παπαδοπούλου, Ι. Ε. ΙΕΡ. σ. 858.

προσωπευτικοῦ, οὐχὶ μόνον τῶν κρατῶν Ἰσραὴλ καὶ Βατικανοῦ, ἀλλὰ καὶ «τῆς Ἐκκλησίας», ἥτοι τῆς θρησκευτικῆς παπικῆς ἐξουσίας, κατὰ κατάφωρον βεβαίως ἀντιποίησιν ἀρχῆς, ἥγουν τῆς νομίμου καὶ ἀρμοδίας ἀρχῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων!

Ἐφίσταται, λοιπόν, ἀντίφασις ἐν τῇ «Θεμελιώδει Συμφωνία» μεταξὺ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 5 καὶ τοῦ ἄρθρου 4, ἐν τῷ ὁποίῳ «τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἐπιβεβαιώνει τὴν συνεχιζομένην δέσμευσίν του, νὰ διατηρῇ καὶ νὰ σέβηται τὸ “Status quo” εἰς τοὺς Χριστιανικοὺς Ἁγίους Τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφαρμόζει τὰ δικαιώματα τῶν ὑπ’ αὐτὸ χριστιανικῶν κοινοτήτων»⁷. Προδήλως, ἡ διαβεβαίωσις αὕτη στερεῖται πρακτικῆς σημασίας, καθ’ ὅτι, ὡς προαπεδείχθη, καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ «Συμφωνία» δὲν συνεχίζεται, ἀλλὰ διακόπτεται ἡ δέσμευσις διατηρήσεως καὶ σεβασμοῦ τοῦ Status quo τῶν Ἁγίων Τόπων. Καὶ οὕτω καταλύεται τὸ ἐπ’ αὐτῶν καθεστωτικὸν δικαίωμα, ὄχι ἀπλῶς χριστιανικῆς κοινότητος, ἀλλ’ αὐτοῦ τούτου τοῦ πρεσβυγενοῦς καὶ παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς⁸ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ δὴ τῆς «Μητρὸς ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν»⁹ Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας!

Τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν παρομοίαν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ Βατικανοῦ, καθ’ ἣν «ἡ Ἁγία Ἐδρα ἐπιβεβαιώνει τὴν συνεχῆ δέσμευσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, νὰ σέβηται τὸ προαναφερθὲν “Status quo” καὶ τὰ ρηθέντα δικαιώματα»¹⁰. Διότι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 διακοπὴ τῆς δεσμεύσεως τοῦ Παπισμοῦ νὰ σέβηται τὸ προαναφερθὲν Status quo καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ἱερῶν Προσκυνημάτων δηλοῖ, ὅτι καὶ ἡ παπικὴ αὕτη ἐπιβεβαίωσις εἶναι ὄντως λόγοι κενοὶ πραγματικῆς σημασίας καὶ πρακτικῆς συνεπειᾶς. Συνεπῶς, ἀναξιόπιστος τυγχάνει καὶ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ 4 ἑτέρα σχετικὴ διαβεβαίωσις, ὅτι «τὰ ἀνωτέρω», περὶ σεβασμοῦ τοῦ Status quo, «ἀποτελοῦσι μίαν ἀϋθεντικὴν ἐρμηνείαν εἰς τὰς ἀντιθέσεις δι’ ὅποιονδήποτε ἄρθρον τῆς θεμελιώδους Συνθήκης»¹¹. Διότι ἡ ὑπαρξὶς καὶ διατήρησις ἐν τῇ «Συνθήκῃ» ἢ «Συμφωνία» τοῦ καταλυτικοῦ διὰ τὸ Status quo ἄρθρου 5, ὡς ἔχει, συνιστᾷ διατήρησιν, οὐχὶ ἀπλῶς τῆς ἀντιθέ-

7. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 4.

8. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

9. Πρακτικῶν Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi,

3,585.

10. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 4.

11. Ἐνθ’ ἀνωτ. ἄρθρ. 4.

σεως τούτου πρὸς τὸ ἄρθρον 4, ἀλλὰ ἠθελημένην ἐξουδετέρωσιν τοῦ τελευταίου ἐν τοῖς πράγμασι! Δηλαδή, τὸ Status quo τῶν Ἁγίων Τόπων διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 4 ἀναγνωρίζεται λεκτικῶς, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 5 πρακτικῶς καταλύεται, ὅπερ ὑπενθυμίζει τὸ γνωστόν, σὺν ἐπὶ πλήν ἴσον πλήν (+ · — = —)!

Ἐπὶ πλέον τὸ ἄρθρον 5 τῆς «Θεμελιώδους Συμφωνίας» ἀντιφάσκει καὶ ἀντιτίθεται καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 1 ταύτης, καθ' ὃ «τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ἀναφερόμενον εἰς τὴν Διακήρυξιν Ἀνεξαρτησίας του, ἐπιβεβαιώνει τὴν συνεχῆ δέσμευσιν, νὰ τηρῇ καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὸ ἀνθρώπινον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκείας καὶ τῆς συνειδήσεως, ὅπως ἔχει θεσπισθῆ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἄλλων διεθνῶν ὀργάνων, τῶν ὁποίων εἶναι μέλος»¹². Διότι, διὰ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 καταλύσεως τῆς αὐτοκεφάλου καὶ ἀδεσμεύτου ὀρθοδόξου πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας καὶ κυριαρχίας τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων, προσβάλλεται καὶ πλήττεται τὸ ἀνθρώπινον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοδόξου Θρησκείας καὶ τῆς συνειδήσεως καταφώρως καὶ πολεμικῶς. Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ θρησκεία, ἥτοι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία¹³, ὑπάρχει ἀνέκαθεν ἀναποσπαστῶς συνδεδεμένη πρὸς τὰ Ἱερὰ Προσκυνημὰ τῶν Ἁγίων Τόπων, ἡ δὲ τυχὸν ἀπόσπασις ταύτης ἐκ τούτων συνεπάγεται τὰ πλέον ὀλέθρια δεινὰ. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τὸ ὅτι πάντοτε ἐγένετο κατανοητόν, ὅτι ὁ ἐκτοπισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐκ τῆς καθεστωτικῆς θέσεως ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων θὰ ἔχη «σοβαρὰ ἐπακολουθήματα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, οὐ μόνον ἐν τῇ κοιτίδι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς γειτνιαζούσαις Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως». Ἡ δὲ σωτήριος ἀμυνα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν ἐχθρῶν ταύτης «ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ὅτι παρέμεινεν ὁ Ἅγιος Τάφος ὀρθόδοξον κέντρον»¹⁴. Ἀνέκαθεν δὲ κύριος πολεμικὸς στόχος τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι καὶ τὰ Ἱερὰ Προσκυνημὰ τῶν Ἁγίων Τόπων, ὡς π.χ. τῶν πυρολατρῶν Περσῶν, οἵτινες τὸ ἔτος 614 κατέστρεψαν ταῦτα, πειθόμενοι καὶ εἰς τοὺς ἑαυτῶν Μάγους, οἵτινες διετείνοντο «ὅτι, ἐὰν κατεστρέφετο ἡ Ἱερουσαλήμ»,

12. Ἐνθ' ἄνωτ. ἄρθρ. 1.

13. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

14. Χ. Παπαδοπούλου, I. E. IEP. σ. 862.

ἤτοι τὰ εἰς Ἁγίους Τόπους Ἱερά Προσκυνήματα, «θὰ ἐξηφανίζετο καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις»¹⁵!

Ὅμοίως ἐν ἀντιφάσει εὐρίσκεται καὶ ἡ παπικὴ πλευρὰ, λέγουσα ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ 1 ὅτι «ἡ Ἁγία Ἐδρα, ἀναφερομένη εἰς τὴν Διακήρυξιν διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῆς Βατικανῆς Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου “Dignitatis Humanae”, ἐπιβεβαιοῖ τὴν δέσμευσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, νὰ τηρῇ τὸ ἀνθρώπινον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκείας καὶ τῆς συνειδήσεως, ὅπως ἔχει θεσπισθῆ ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴν Διακήρυξιν τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ ἄλλα διεθνῆ ὄργανα, τῶν ὁποίων εἶναι μέλος. Ἡ Ἁγία Ἐδρα ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἐπίσης καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας δι’ ὅλας τὰς θρησκείας καὶ δι’ ὅσους τὰς ἀκολουθοῦσιν, ὅπως ἐπισήμως ἔχει δηλωθῆ ἀπὸ τὴν Δευτέραν Βατικανὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον εἰς τὴν Διακήρυξιν τῆς διὰ τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰς μὴ χριστιανικὰς θρησκείας “Nostra aetate”»¹⁶. Διότι, πῶς ὁ Παπισμὸς τηρεῖ τὸ ἀνθρώπινον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκείας καὶ τῆς συνειδήσεως, ἐφ’ ὅσον, ὡς προαπεδείχθη, καταργεῖ τὸ Status quo τῶν Ἁγίων Τόπων εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν ἐκεῖ Ὁρθοδόξων τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, καὶ λαμβάνει θέσιν ρυθμιστοῦ τούτων, μᾶλλον δὲ διαιτητοῦ, «ὡς ἔχουσα τὴν ἀνωτάτην διαιτησίαν εἰς τὰς διεκκλησιαστικὰς σχέσεις»,¹⁷ καθὼς ἀναγράφεται εἰς τὸ λεγόμενον «Διάταγμα περὶ τῶν Ἀνατολικῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν» τῆς ἐν λόγῳ «Συνόδου» του, καὶ ὡς ἐὰν τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἶναι μία ἐξ αὐτῶν; Διότι, κατὰ τὴν τούτου «Δήλωσιν περὶ Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας», πιστεύει «ὅτι ἡ μόνη» ἔχουσα τὴν ἀλήθειαν «ἀληθῆς θρησκεία ὑφίσταται ἐν τῇ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ»¹⁸ τοῦ Παπισμοῦ, καὶ οἱ ἄνθρωποι «ὑποχρεοῦνται... εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς γνωσθείσης ἀληθείας» τῆς παπικῆς αἰρέσεως «καὶ τὴν ρύθμισιν ὅλου τοῦ βίου των συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀληθείας ταύτης»¹⁹, ἤτοι τῆς αἰρετικῆς πλάνης! Σχετικὴ δὲ εἶναι καὶ ἡ ἀναφορὰ τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὴν «Δήλωσιν» του «περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν μὴ χριστιανικῶν θρησκειῶν», ἐνθα ἀγνοεῖται ἡ διάκρισις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς Ἰουδαϊσμὸν τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ

15. Τιμοθέου Π. Θέμελη, «ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰ Μνημεῖα αὐτῆς», τόμ. Α', ἐν Ἱεροσολύμοις 1932, σ. 714.

16. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄθρ. 1.

17. «Διάταγμα περὶ τῶν Ἀνατολικῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν» τοῦ Παπισμοῦ, 1966, σ. 5.

18. «Δήλωσις περὶ Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας» τοῦ Παπισμοῦ, 1966, σ. 4.

19. Ἐνθ' ἄνωτ. σ. 5.

εις Ἰουδαϊσμόν τῆς ἀποστασίας²⁰, καὶ ἐνθαρρύνεται ἡ σύναψις μετὰ τοῦ τελευταίου²¹... «διὰ τὸ καλὸν τῶν λαῶν»²²!

Ματαίως δὲ οἱ τοιαῦτα φρονοῦντες καὶ γράφοντες καὶ ἐπ' αὐτῶν συμφωνοῦντες ἐπικαλοῦνται διεθνεῖς διακηρύξεις καὶ συμβάσεις ὑπὲρ τῶν διαβεβαιώσεών των περὶ θρησκευτικῆς καὶ συνειδησιακῆς ἐλευθερίας. Διότι, καταλύοντες ταύτην διὰ τῆς «Θεμελιώδους Συμφωνίας» των, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἐκτίθενται δεινῶς, «ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν»²³, κατὰ τὰς Γραφάς. Οὗτοι θὰ ἄρῳσι τὴν βοῶσαν ἀντίφασιν των πρὸς τὰ ἄρθρα τῆς «οἰκουμενικῆς διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου» τοῦ Ο.Η.Ε. τῆς 10.12.1948 καὶ τῆς «εὐρωπαϊκῆς συμβάσεως διὰ τὴν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν» τῆς 4-11-1950, καθ' ἃ «πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καὶ θρησκείας κ.τ.λ.»²⁴, ἐφ' ὅσον παραιτηθῶσι καὶ ἀπορρίψωσι τὸ περὶ εἰσπηδήσεως εἰς τοὺς Ἅγιους Τόπους κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἄρθρον 5 καὶ τὰ ἄλλα συναφῆ στοιχεῖα τῆς «Θεμελιώδους Συμφωνίας» των.

Ἐκτὸς τούτων, ἀσαφὲς τυγχάνει τὸ περὶ Χριστιανικῶν Προσκυνημάτων λεγόμενον ἐν τῇ «Θεμελιώδει Συμφωνία». Ὁ διὰ τῆς «Συμφωνίας» ταύτης συμφωνηθεὶς ὄρος, «τὰ Χριστιανικὰ Προσκυνήματα»²⁵, δηλοῖ τὰ κατὰ τὴν Παλαιάν καὶ Καινὴν Διαθήκην καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν Χριστιανικὰ Προσκυνήματα, ὅπερ τὸ ὀρθόν, ἢ μόνον τὰ κατὰ τὴν Καινὴν καὶ μετ' αὐτὴν τοιαῦτα, τῶν τῆς Παλαιᾶς ὄντων Ἰσραηλινῆς δῆθεν ἰδιοκτησίας καὶ κατοχῆς καὶ νομῆς, ὅπερ ἀναληθές, ἄδικον καὶ ὄντως ἀντίχριστον; Ὅτι δὲ πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο νεύει τῶν συμφωνησάντων τὸ νόημα, ἐξυπακούεται καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς αὐτῆς «Συμφωνίας», καθ' ὃ «ἡ Ἅγια Ἐδρα καὶ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἀναγνωρίζουσιν, ὅτι ἀμφοτέρα εἶναι ἐλεύθερα εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν σεβαστῶν των δικαιωμάτων καὶ ἐξουσιῶν, καὶ δεσμεύονται νὰ σεβασθῶσιν αὐτὴν τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς ἀμοιβαίας των σχέσεις...»²⁶, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγονται βεβαίως

20. Ἀ. Δ. Δελημπαση, «Πάσχα Κυρίου», Ἀθήναι 1985, σ. 592.

21. «Δήλωσις περὶ τῶν Σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν μὴ Χριστιανικῶν θρησκειῶν» τοῦ Παπισμοῦ, 1966, σ. 6.

22. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 3.

23. Α' Πέτρο, β', 16.

24. «Οἰκουμενικὴ Διακηρύξις τῶν Δικαιωμάτων

τοῦ ἀνθρώπου» τοῦ Ο.Η.Ε. τῆς 10.12.1948, ἄρθρ. 18, καὶ «Εὐρωπαϊκὴ Σύμβασις διὰ τὴν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν» τῆς 4-11-1950, ἄρθρ. 9.

25. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 5.

26. Ἐνθ' ἀνωτ. ἄρθρ. 3.

καὶ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἐξουσιαστικὴν συνεργασίαν των διὰ τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων.

Ἐξ ἄλλου τοῦτο ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τῆς ἐκδηλουμένης ἰουδαϊκῆς βουλιμίας πρὸς κατάληψιν Ἱερῶν Προσκυνημάτων ἀκόμη καὶ τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ὡς συνέβη τὴν Μ. Τετάρτην τοῦ 1990, ὅτε Ἰουδαῖοι ἐπέδραμον καὶ κατέλαβον τὸν Ξενῶνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Παναγίου Τάφου²⁷, ὃν κατέχουσιν εἰσέτι ἀδίκως καὶ δυναστικῶς! Τὸ αὐτὸ πάλιν ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ καταγγεληθέντος τὸν Ἰανουάριον τοῦ τρέχοντος ἔτους 1994 καὶ μὴ διαψευσθέντος μέχρι σήμερον, ὅτι «τὸ παρελθόν... ἔτος 1993 ἢ λεγομένη “ΟΥΝΕΣΚΟ” τοῦ σιωνιστικοῦ “ΟΗΕ” ἀπῆρτησε καὶ ἐπίεσε τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, νὰ παραδώσῃ τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα!»²⁸, ὅπερ παρανομώτατον καὶ δυσσεβέστατον, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλυπτικὸν τῶν ἰουδαϊκῶν προθέσεων καὶ ἐπιδιώξεων.

27. «Φωνὴ τῶν Πατέρων», Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1990, σ. 6.

28. «Ἑβραιοπαπικὴ Ἐπίθεσις κατὰ τῶν Ἁγίων Τόπων!», Ἀθῆναι 24 Ἰανουαρίου 1994, σ. 3.

ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΠΙΚΗ ΕΙΣΠΗΔΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Καί εις ἄλλο σημεῖον σφάλλει ἡ «Θεμελιώδης Συμφωνία», ἥτοι εἰς τὴν ἐν ὀνόματι τῆς πολιτικῆς συμφωνίας προβλεπομένην κυριαρχικὴν θρησκευτικὴν παρουσίαν τοῦ Παπισμοῦ ἐν Ἁγίοις Τόποις, ὡς Καθολικὴν νομικὴν προσωπικότητα κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον.

Εἰς τὸ 3ον ἄρθρον τῆς «Συμφωνίας» ταύτης ἀναγράφεται ὅτι, «ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Καθολικὴν νομικὴν προσωπικότητα κατὰ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, ἡ Ἁγία Ἔδρα καὶ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ θὰ διαπραγματευθῶσι, διὰ νὰ δώσωσι πλήρη Ὑπόστασιν εἰς τὸν Ἰσραηλινὸν νόμον»²⁹.

Ἄλλ' ὅμως, κατὰ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκλείεται ἡ τοιαύτη νομοκανονικὴ παρουσία εἰσπηδήσεως τοῦ Παπισμοῦ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας, οὐδὲν Πατριαρχεῖον καὶ οὐδεὶς Πατριάρχης, ἀκόμη καὶ ὁ Ρώμης, εἶχε ποτε καὶ ἔχει δικαίωμα ἐπεμβάσεως εἰς τὴν πατριαρχικὴν δικαιοδοσίαν Πατριάρχου ἄλλου Πατριαρχείου. Τοῦτο ἀπαγορεύεται κανονικῶς διὰ πάντας τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Πατριάρχας. «Τοὺς ὑπὲρ διοίκησιν Ἐπισκόπους», λέγει ὁ σχετικὸς Κανὼν τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «ταῖς ὑπερορίοις Ἐκκλησίαις μὴ ἐπιέναι, μηδὲ συγγέειν τὰς Ἐκκλησίας»³⁰. Δηλαδή, ὀρίζει ὁ Κανὼν, ὡς ἐρμηνεύει ὁ κανονολόγος Ζωναρᾶς, «Ἐπίσκοπον ὑπὲρ διοίκησιν, ἥγουν ὑπὲρ τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν, ἐν ταῖς ὑπερορίοις Ἐκκλησίαις, ταῖς οὖσαις δηλαδή ὑπὲρ τὰ ἀφωρισμένα (καθωρισμένα) ἐκάστω ὄρια, μὴ ἐπιέναι (νὰ μὴ

29. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 3.

30. Β' Κανόνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

ἐπεμβαίνῃ ἐξουσιαστικῶς)»· « — διὰ τοῦ ἐπιέναι, τὴν ληστρικὴν οἶον ἐμφαίνων καὶ ἄτακτον ἔφοδον — καὶ μηδὲ ἐπιβαίνειν ἐτέρου ἐνορία»³¹. Καὶ ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, «ὁ παρῶν Κανῶν», «οὔτε διὰ μόνους τοὺς Μητροπολίτας τοὺς αὐτοκεφάλους ἀναφέρει» ταῦτα, «οὔτε διὰ μόνους τοὺς Πατριάρχας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς δύο ὁμοῦ, κατὰ» τὸν Ἅγιον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δοσίθεον, «ἵνα ἕκαστος αὐτῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ (ἐκκλησιαστικῇ) ἐπαρχίᾳ καὶ διοικήσει οἰκονομεῖ (τὰ ἐκκλησιαστικά), καὶ ὄχι ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐπιβαίνῃ καὶ συγχέῃ τὰ δίκαια τῶν Ἐκκλησιῶν»³².

Κατὰ τὸν θεμέλιον λοιπὸν τοῦτον τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας, οὐδὲν κανονικὸν δικαίωμα εἶχε ποτε καὶ ἔχει ὁ Ρώμης καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν Βατικανὸν ἐκκλησιαστικῆς καὶ πατριαρχικῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὰ δίκαια τούτου καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων. Γενόμενον δὲ τυχὸν τοῦτο, συνιστᾶ εἰσπήδησιν καὶ ἄτακτον καὶ ληστρικὴν ἔφοδον κατὰ τῶν Ἁγίων Τόπων, κολαζομένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. «Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός»³³, «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»³⁴. Τὸ δὲ Ἰσραὴλ θὰ ἐκθέσῃ ἑαυτὸ ἀνεπανορθώτως, ἐάν, ἐφαρμόζον τὸ κακῶς συμφωνηθέν, ἐπενδύσῃ νομικῶς τὴν ληστρικὴν ταύτην ἔφοδον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Ἁγίων Τόπων Κυρίου Παντοκράτορος!

Διὸ οὐδέποτε ὁ Πατριάρχης καὶ Πάπας Ρώμης ἔσχε πατριαρχικὰ δίκαια εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ὡς ἄλλος ὑπερπατριάρχης. Ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ἐκκλησίας εἰσπήδησις εἰς ἕτερον Πατριαρχεῖον ἀπετολμήθη μόνον ὑπὸ καταφρονητῶν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν θείων δογμάτων ἐπηρεμένων αἰρετικῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι κατεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπεκόπησαν ἐξ αὐτῆς ὡς μέλη νοσοῦντα ἀνιάτως καὶ πρὸς θάνατον, καὶ ἑαυτῶν καὶ ἄλλων πολλῶν. Ὁ αἰρεσιάρχης π.Χ. Ἀλεξανδρείας Διόσκορος (444-451), παραβαίνων τοὺς Ἱ. Κανόνες, εἰσεπήδα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, «ἠρέσκετο νὰ ἐπικαλῆται διαρκῶς τὸ γεγονός, ὅτι ἦτο διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου καὶ νὰ τιτλοφορῆται “Δεσπότης τῆς Οἰκουμένης”, “Οἰκουμενικὸς Ἀρχιεπίσκοπος (Πατριάρχης)”», καὶ «ἐφέρετο ὑπεροπτικῶς», ὄχι μόνον πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Δόμνον Β' (443-450), ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντι-

31. Ζωναρᾶ, Σ.Ι.Κ. 2, 170.

32. «Πηδάλιον», σ. 156-157.

33. Α' Κορινθ. γ', 11.

34. Ἰωάν. ιδ', 6.

νουπόλεως Φλαβιανόν (446-449). Προσέτι, «αὐτὸς ἐκράτησεν εἰς χεῖράς του ὄλην τὴν ἔξουσίαν τῆς Αἰγύπτου, ὡς ἀπόλυτος μονάρχης καὶ νέος Φαραώ»³⁵! Διὰ ταῦτα οὗτος ὁ Διόσκορος ἀπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Πάπα Ρώμης Ἁγίου Λέοντος (440-461) «ἀγριώτατος τύραννος τῆς Ἐκκλησίας “saevissimus tyranus Ecclesiae”»³⁶, παρὰ τῆς ὁποίας καὶ κατεκρίθη, καθαιρεθεὶς καὶ ἀναθεματισθεὶς ὡς πλείστων κανονικῶν καὶ δογματικῶν παραβάσεων ἐργάτης καὶ ὡς ἀμετανόητος αἰρετικὸς Μονοφυσίτης³⁷. Ὁ δὲ Πατριάρχης καὶ Πάπας Ρώμης Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος (590-604) «ἔλεγε πρόδρομον τοῦ Ἀντιχρίστου τὸν καλούμενον οἰκουμενικόν, ἦτοι τῆς καθόλου Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον», ἔχοντα δῆθεν οἰκουμενικὴν ἐπισκοπικὴν καὶ πατριαρχικὴν ἔξουσίαν καὶ δικαιοδοσίαν³⁸! Συνεπῶς, διὰ τῆς συμφωνηθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 3 νομικῆς ὑποστάσεως καὶ προσωπικότητος τοῦ Παπισμοῦ, τὸ Ἰσραὴλ πίπτει καὶ εἰς τὸ ἀτόπημα νὰ ἀναδείξῃ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, πρώτην καὶ κυριαρχοῦσαν θρησκευτικὴν δύναμιν, ὄχι κανονικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἀντίχριστον προδρομίαν!

Ἡ ἀντικανονικὴ εἰσπήδησις τῶν παπῶν τῆς Ρώμης εἰς τὰς ὑπερορίους Ἐκκλησίας τῶν ἄλλων πατριαρχείων ἀνεφάνη μετὰ τὴν πτώσιν τούτων ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Παπισμὸν τὸν ἕνατον αἰῶνα, καὶ ἐπεχειρήθη διὰ πολιτικοθρησκευτικῶν μέσων, κυρίως μετὰ τὴν κατάκρισιν καὶ τὸν δίκαιον ἀναθεματισμὸν των ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μάλιστα τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα. Οὗτος δὲ ὁ ἀναθεματισμὸς ἰσχύει ὡς ἄλλο ἐκκλησιαστικὸν Status quo ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἀπαρασάλευτος, παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐκκλησιαστικοφανῆ προπαγάνδαν τῶν μέχρι καὶ πατριαρχικῶν θέσεων ἀναρριχηθέντων ἀθετητῶν τοῦ θείου νόμου, οἵτινες ἔνεκα τούτου κείνται ὑπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀναθέματα. Διότι, «εἴ τις, χριστιανοκατηγορικῆς αἵρέσεως ὄντα τινά, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα, διεκδικεῖ, ἀνάθεμα»³⁹, λέγουσιν αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῶν λεγομένων «σταυροφοριῶν», παρακινουμένων ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης, τὸ ἔτος 1097 ὁ Παπισμὸς κατέλαβε τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας διὰ Λατίνων Παπικῶν, οἵτινες παπικῆ βουλήσει «τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἀντιοχείᾳ κατήργησαν», «ἐκδιώξαντες τὸν (Ὁρθόδοξον) Ἑλληνα Πατριάρχην Ἰωάννην Ε΄ (1089-1100) καὶ ἀντικαταστή-

35. Χ. Παπαδοπούλου, «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας», (Ι.Ε.Α.Α.), Ἀλεξάνδρεια 1935, σ. 381.

36. Τοῦ αὐτοῦ, Ι.Ε.Α.Α. σ. 381-382.

37. Πρακτικῶν Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου,

Mansi, 6, 1048, καὶ 7, 116, 117.

38. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, «Δωδεκάβιβλος», τόμ. Ε΄, σ. 254-255.

39. Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 400.

σαντες αὐτὸν διὰ Λατίνου» Παπικοῦ⁴⁰!

Τὸ δὲ ἔτος 1099 ὁ Παπισμὸς κατέλαβε τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τῶν αὐτῶν «σταυροφόρων», οἵτινες διέπραξαν ἀπερρίγραπτα. «Ἐβδομήκοντα χιλιάδες Σαρακηνῶν μετ' ἀπεριγράπτου λύσσης κατεσφάγησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸ δ' αἷμα, ἔρρευσε ποταμηδόν. Ἐφονεύοντο καὶ ἐκεῖνοι εἰσέτι, οἵτινες παρεδίδοντο αἰχμάλωτοι. Ἐφονεύοντο καὶ γέροντες, γυναῖκες, παιδιά». Οἱ τόποι τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, «ὅπου ἀπεγνωσμένως ἀντέστησαν οἱ Σαρακηνοί, ἐπληρώθησαν αἵματος μέχρι γόνατος ἵππου. Ἐν τῇ μανιώδη ἐκείνῃ ἐπιδρομῇ δὲν ἐλησμονήθησαν ὑπὸ τῶν σταυροφόρων καὶ οἱ Ἰουδαῖοι· διότι πλεῖστοι τούτων ἐκάησαν ἐν τῇ Συναγωγῇ αὐτῶν!» ἀντισημιτικῶς. Ἄλλὰ καὶ οἱ «ὀλίγοι ὑπολειφθέντες Σαρακηνοί», ἀφοῦ «ὑπεχρεώθησαν ὑπὸ τῶν σταυροφόρων νὰ καθαρίσωσι τὴν πόλιν καὶ νὰ καύσωσι τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς κείμενα πτώματα», ὕστερον «ἀπανθρώπως καὶ αὐτοὶ ἐφονεύθησαν»! Ἄλλὰ καὶ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐστράφησαν οἱ ὄντως μισαλλόδοξοι Παπικοὶ ἐπιδρομεῖς. Ὅχι μόνον ἤρπασαν τὰ Ἱερά Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων, καταλιπόντες εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους ἐλάχιστα, ἀλλὰ καὶ τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων κατήργησαν, ἀναδειξάντες Παπικὸν Λατίνον ψευδοπατριάρχην, καὶ διαπράξαντες οὕτω πονηρὸν ἔργον «ἐσχάτης παρανομίας πρὸς τὴν ὄλην Ἐκκλησίαν»⁴¹! «Ταῦτα γὰρ τῶν ἑτεροδόξων ἐστὶ τὰ σοφὰ κακουργήματα»⁴², ὡς θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος.

Εἰς τὴν ἀντίχριστον λοιπὸν ἀντικανονικότητα καὶ τὴν ἀπάνθρωπον μισαλλοδοξίαν θὰ συνεργήσῃ τὸ Ἰσραήλ, ἐὰν ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς παπικῆς εἰσπηδήσεως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Τοῦτο δέ, κατ' ἀντίφασιν καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τῆς «Θεμελιώδους Συμφωνίας», ἐνθα ὑπόσχεται νὰ πολεμήσῃ «ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ ἀντισημιτισμοῦ καὶ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ρατσισμοῦ καὶ τῆς θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας⁴³», ἐπομένως καὶ τῆς παπικῆς τοιαύτης, ἐκδηλουμένης καὶ σήμερον διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀντιεκκλησιαστικῆς εἰσπηδήσεως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους!

Τὰ ἀνωτέρω ἐγκλήματα τῆς ἀτάκτου καὶ ληστρικῆς εἰσπηδήσεως τοῦ Παπισμοῦ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὄχι μόνον κατεκρίθησαν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ ἀπεδοκιμάσθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Φωτός, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται πλούσιον καὶ τακτικῶς εἰς τὸν

40. Χ. Παπαδοπούλου, Ι. Ε. ΙΕΡ. σ. 414-415.

41. Τοῦ αὐτοῦ, Ι. Ε. ΙΕΡ. σ. 416-421.

42. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 30, 207.

43. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραήλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 2.

Πανάγιον Τάφον, ὡς ἐγένετο ἐκτάκτως καὶ κατὰ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην.⁴⁴ Κατὰ μαρτυρίαν Παπικοῦ αὐτόπτου μάρτυρος, οἱ καταλαβόντες τὸ 1099 τοὺς Ἁγίους Τόπους Παπικοί, δύο ἔτη μετὰ, ἦτοι τὸ ἔτος 1101, παραγκωνίσαντες τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ἐτέλεσαν αὐτοὶ τὴν Τελετὴν τοῦ Ἁγίου Φωτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἄλλ' ὅμως, παρὰ τὰς ἐπιμόνους λιτανεύσεις των ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τοῦ Μ. Σαββάτου μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, τὸ Ἅγιον Φῶς οὐδόλως ἐπεφάνη εἰς αὐτούς, εἰς μαρτυρίαν θείας ἀποδοκμασίας των, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ μέγα ἐν συνεχείᾳ θαῦμα. Διότι, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν οὕτως ἀπορριφθέντων παρὰ Θεοῦ Παπικῶν, ἀνέλαβον τὴν Τελετὴν τοῦ Ἁγίου Φωτὸς οἱ ὑπολειφθέντες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, διὰ τῶν ὁποίων τοῦτο ἐνέλαμψε, πληρῶσαν ὅλον τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς ἀναντίρρητον μαρτυρίαν θείας ἀποδοχῆς καὶ εὐαρεστήσεως⁴⁵. Παρὰ ταύτην ὅμως τὴν θείαν ἀποδοκμασίαν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ Παπικοὶ παρέμειναν ἀμετανόητοι καταληψίαί των Ἁγίων Τόπων, ἕως ὅτου τὸ ἔτος 1187 ἐξεβλήθησαν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτε, ὡς «ἦτο ἀκόλουθον, ἀμέσως ἐγκατεστάθη ὁ (Ὀρθόδοξος) Ἑλληνικὸς Κλῆρος ἐν τοῖς Προσκυνήμασι»⁴⁶ τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἀκολουθῶς καὶ δὴ τὸ ἔτος 1291 διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Πτολεμαΐδος ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν «ἐξηφανίσθη πᾶν ἶχνος τῶν (Παπικῶν) σταυροφόρων ἐν Παλαιστίνῃ», ὁ δὲ τελευταῖος Παπικὸς ψευδοπατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐτιμωρήθη παραδειγματικῶς. Διότι ἐνῶ ἔσπευδε πρὸ τῶν καταλαβόντων τὴν Πτολεμαΐδα Σαρακηνῶν νὰ φύγη μετ' ἄλλων διὰ λέμβου, αὕτη «ἀνετράπη καὶ ὁ Λατῖνος πατριάρχης μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπνίγη! Οὕτω κατελύθη τὸ λατινικὸν πατριαρχεῖον τῆς Ἱερουσαλήμ!⁴⁷», τουτέστι τὸ ψευδοπατριαρχεῖον τῆς παπικῆς εἰσπηδήσεως.

Ἄλλ' ὅμως, ἡ θεήλατος αὕτη κατάρρευσις καὶ παῦσις τῆς ἀνόμου παπικῆς καταλήψεως τῶν Ἁγίων Τόπων δὲν συνέτισε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Παπισμοῦ Πάπαν Ρώμης, ὅστις συνέχισε τὴν τακτικὴν τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς εἰσπηδήσεως. Τὸ ἔτος 1204 Παπικοὶ «σταυροφόροι» κατέλαβον τὴν Κωνσταντινούπολιν, καταλύσαντες προσωρινῶς τὴν Βασιλείαν ταύτης, ὅποτε τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς Νίκαιαν μέχρι τοῦ 1261⁴⁸. Τὸ δὲ ἔτος 1229, ὅτε ὁ

44. Ἐξόδ. ιθ', 16, κ', 18, καὶ Γ' Βασιλ. η', 10-11, καὶ Β' Παραλ. ζ', 1-3.

45. Χ. Παπαδοπούλου, I. E. IEP. σ. 426-427.

46. Τοῦ αὐτοῦ, I. E. IEP. σ. 443-444.

47. Τοῦ αὐτοῦ, I. E. IEP. σ. 457-458.

48. «Νεώτερον Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Ἑλλήσου», τόμ. ΙΗ', σ. 93.

Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φρειδερίκος Β΄ (1215-1250) ἔλαβε παρὰ τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου Κιαμήλ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Πάπας Ρώμης προέβη εἰς εἰσπηδητικὴν πρᾶξιν πρωτοφανοῦς παπικοῦ φανατισμοῦ δυσσεβείας. Ὁ τότε «Πάπας Γρηγόριος Θ΄, ἐχθρὸς ὢν θανάσιμος τοῦ Φρειδερίκου, ἀφώρισεν αὐτόν, ἐκσφενδονίσας τὴν φοβερὰν (διὰ τοὺς πλανωμένους Παπικούς) τῆς ἀπαγορεύσεως (interdictum) ποινὴν καὶ ἐπ’ αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπὶ τὸν Ἅγιον Τάφον! Ὡστε καὶ μέχρι τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Ἁγίου Τάφου ἔφθασεν ἡ παπικὴ ἀλαζονεία»⁴⁹ καὶ τυφλὴ ἀντίχριστος παπικὴ ὁρμὴ!!! Δὲν ἐκτίθεται, λοιπόν, σοβαρῶς τὸ Ἰσραήλ, συνεργοῦν εἰς τὴν νεωτέραν εἰσπήδησιν τοῦ Παπισμοῦ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἐμφανιζόμενον οὕτως, ὡς μὴ ἐνοχλούμενον ἐκ τοῦ παπικοῦ φανατισμοῦ, ἢ καὶ ἐγκρίνον τοῦτον «ὠφελείας χάριν»⁵⁰;

Ἁ Παπισμὸς καὶ μετὰ τὴν ἔξωσίν του ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ τὸ ἔτος 1187 καὶ μετὰ τὴν παντελεῖ ἐκδίωξίν του ἐκ τῆς Παλαιστίνης τὸ 1291, δὲν παρητήθη τῆς ἀντικανονικῆς εἰσπηδήσεώς του εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀλλὰ ἐπεδίωξε ταύτην δι’ ἀθέσμου διεισδύσεως καὶ διὰ ἀντιεκκλησιαστικῶν προστασιῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. «Τῷ 1219 ἀπεβιβάσθησαν εἰς Πτολεμαῖδα οἱ πρῶτοι Φραγκισκανοὶ μοναχοί, τῷ δὲ 1230 διώρισεν αὐτοὺς ὁ Πάπας Γρηγόριος Θ΄ (1227-1241) (εἰσπηδητικῶς) ὡς κουστωδιὰν τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἐπανακτήσεως αὐτοῦ»⁵¹! «Ἦδη δὲ τῷ 1309 οἱ Μамелοῦκοι ἀπηγόρευσαν νὰ ὑπάρχωσιν ἕτεροι Λατῖνοι μοναχοί (ἐν Ἱεροσολύμοις), πλὴν τῶν Φραγκισκανῶν»⁵². Οὕτω, «τῷ 1333 ἐγκατέστησαν ἐν τῇ Σιών Φραγκισκανοὶ μοναχοί, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως Ροβέρτος (1309-1343) ἐζήτησε (φιλοπαπικῶς) τῷ 1342 παρὰ τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου ἄδειαν, ἵνα 12 μοναχοὶ διαμένωσιν ἐν Σιών καὶ προσεύχωνται ἐν τῷ Ναῶ τῆς Ἀναστάσεως», ὅπερ καὶ ἐγένετο, «παρὰ χωρηθέντος (κατόπιν ὑψηλῆς προστασίας) ἐπὶ πλέον αὐτοῖς εἰς προσκύνησιν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐν τῷ Ναῶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ μέρους, ἐν ᾧ εὔρηται ὁ κίων, εἰς ὃν προσδεθεὶς ἐφραγγελώθη ὁ Κύριος»⁵³. Τοιοῦτοτρόπως οἱ παπικοὶ διὰ τῶν Φραγκισκανῶν καὶ ὑψηλῶν προστασιῶν ἀνομίας παρεισέδυσαν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ὅπερ ἐποίησαν ὡς ἀπαρχὴν καὶ ἄλλων ἀντικανονικῶν παρεισδύσεων, ἐν τῷ Γολγοθᾶ, ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἀλλαχοῦ. Τῷ δὲ ἔτος «1604 ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Γαλλίας de

49. Χ. Παπαδοπούλου, I. E. IEP. σ. 456.

50. Ἰούδ. 16.

51. Χ. Παπαδοπούλου, I. E. IEP. σ. 454.

52. Τοῦ αὐτοῦ, I. E. IEP. σ. 466.

53. Τοῦ αὐτοῦ, I. E. IEP. σ. 474, 475.

Βρένες ἐπέτυχε» τὸ ἀντιεκκλησιαστικὸν κακούργημα», ἵνα διὰ νέας συνθήκης πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν κυβέρνησιν» παραχωρηθῶσι προνόμια πρὸς Παπικούς, «εἰς βάρος καὶ ζημίαν τῶν Ἑλλήνων» Ὀρθοδόξων! «Ἡ συνθήκη αὕτη τοῦ 1604 εἶναι ἡ πρώτη παρέχουσα εἰς τοὺς Λατίνους δικαιώματα ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις»⁵⁴ ἐν ἀνομία.

Τὴν συνθήκην ταύτην ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι παρόμοιαι τυραννικαὶ πράξεις ὑπὲρ τῆς παπικῆς εἰσπηδήσεως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἕως τοῦ μνημονευθέντος ἀνωτέρω Status quo τοῦ ἔτους 1878. Ἀλλὰ καὶ τῆς σημερινῆς εἰσπηδήσεως διὰ τῆς ἐν λόγῳ «Θεμελιώδους Συνθήκης» μεταξὺ τοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἣτις ἀποτελεῖ συνέχειαν καὶ τὴν κατάληξιν τῶν προηγουμένων, ἐπὶ θεμελίου ἀλλοτρίου καὶ κοσμικῆς ματαιότητος. «Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστὸς» καὶ ὁ αἰώνιος Εὐαγγελικὸς καὶ Ἐκκλησιαστικὸς νόμος αὐτοῦ, ὁ ἀκατάλυτος⁵⁵!

54. Τοῦ αὐτοῦ, I. E. IEP. σ. 534 - 535.

55. Α΄ Κορινθ. γ', 11.

ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Ἡ ἐν λόγῳ «Θεμελιώδης Συμφωνία» τῆς 13.12.1993 μεταξύ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἀσαφῆς καὶ σαφῆς. Εἶναι ἀσαφῆς, γενικὴ καὶ ἀόριστος περὶ τὰ πολλά, καὶ σαφῆς ὡς πρὸς τὴν παποῖσραηλινὴν εἰσπήδησιν εἰς τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς⁵⁶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ πρόδηλος καὶ ἄθεσμος αὕτη εἰσπήδησις ὑπερισχύει βεβαίως τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς «Συμφωνίας» καὶ ἀποδυναμώνει τὰς ἀντιθέτους πρὸς ταύτην ἀναγραφομένας δεσμεύσεις καὶ τὰς ἀνατρέπει, μάλιστα δὲ τὰς τῶν ἄρθρων 1 καὶ 4 περὶ ἀνθρωπίνου δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκείας καὶ τῆς συνειδήσεως, καὶ διατηρήσεως καὶ σεβασμοῦ τοῦ Status quo εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους⁵⁷. Τοιοῦτοτρόπως, τὰ περὶ προστατευτικῶν τοῦ Status quo δεσμεύσεων τῆς «Συμφωνίας» ἔχουσι τὴν σημασίαν καὶ ἰσχύν ἐν «ψιλαῖς» «φωναῖς», ἐν ῥήμασί τε μόνοις καὶ ἤχοις⁵⁸, ὡς λέγει Γρηγόριος ὁ Νύσσης ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς. Τουτέστιν, ἡ Ἰσραηλοπαπικὴ «Θεμελιώδης Συμφωνία» ἐγένετο χάριν τῆς παποῖσραηλινῆς εἰσπηδήσεως καὶ καταλήψεως τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων, ὅπερ ἀντίχριστον.

Ὅχι μόνον ὁ Παπισμός, ὡς ἀπεδείχθη, οὐδὲν δικαίωμα πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας ἔχει εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀλλ' οὐδέ, καὶ πολλῶ μᾶλλον, ὁ Ἰουδαϊσμός. Δύο Ἰουδαϊσμοὺς γνωρίζει ἡ ἱστορία, τὸν Ἰουδαϊσμόν τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν τῆς ἀποστασίας⁵⁹. Τὸν Ἰουδαϊσμόν τῆς ἀποστασίας ἀντιπροσωπεύουσιν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀρνηθέντες τὸν Προφήτην

56. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

57. «Θεμελιώδης Συμφωνία» Ἰσραὴλ καὶ Παπισμοῦ τῆς 13.12.1993, ἄρθρ. 1 καὶ 4.

58. Γρηγορίου Νύσσης, PG. 45, 105.

59. Ἄ. Δ. Δελήμπαση, «Πάσχα Κυρίου», Ἀθῆναι 1985, σ. 592.

Μωυσῆν Ἰουδαῖοι καὶ εἰπόντες πρὸς αὐτόν, «τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμῶν;»⁶⁰. Ἐπίσης καὶ οἱ κατοπιν ὅμοιοι τούτων, οἵτινες, «ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ»⁶¹ ἀντιπύπτοντες, τοὺς Προφήτας τοῦ Θεοῦ ἐδίωξαν «καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου»⁶² Μεσσίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Μωυσῆς ἐνετείλατο λέγων: «Προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ὡς ἐμὲ ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ Θεὸς σου, αὐτοῦ ἀκούσεσθε».⁶³ Ἄλλ' ὅτε ἦλθεν ὁ Σωτὴρ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τῆς ἀποστασίας ἠπειθήσαν καὶ «τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν»⁶⁴, ἀκολούθως δὲ καὶ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν πρὸς σωτηρίαν Χριστιανούς ἐδίωξαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας κατὰ δύναμιν, ὡς «ὄφις ἐφ' ὁδοῦ» τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καθὼς εἶδε τούτους προφητικῶς ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ⁶⁵. Καὶ οὕτως ἐγένοντο οἱ τοιοῦτοι «υἱοὶ ἄνομοι», «σπέρμα πονηρόν», «λαὸς πλήρης ἁμαρτιῶν», «ἔθνος ἁμαρτωλόν», ἐπισπῶν ἐπ' αὐτὸ τὸ «οὐαί»⁶⁶ τῆς ἀπωλείας. Διὸ «οἱ Προφῆται τούτους ἀπεκλήρουσαν ἐξ ἀρχῆς»⁶⁷, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς «ἐξέβαλεν αὐτοὺς τῆς συγγενείας τοῦ Ἀβραάμ»⁶⁸ καὶ τῆς εὐλογίας καὶ κληρονομίας αὐτοῦ, καὶ ἀπεκάλυψεν ὅτι οὗτοι, ὄχι τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, ἀλλὰ υἱοὶ «τοῦ Διαβόλου εἰσὶ»⁶⁹, λέγων «ὕμεις ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ Διαβόλου ἐστὲ καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν (Διαβόλου) θέλετε ποιεῖν»⁷⁰, καθ' ὅτι τῷ Θεῷ «οὐκ αὐτῷ τέκνα μωμητὰ»⁷¹ ὡς οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τῆς ἀποστασίας, λέγει ὁ Προφήτης Μωυσῆς. Διὸ ἤρθη ἀπ' αὐτῶν «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» καὶ οἱ Ἅγιοι Τόποι, καὶ ἐδόθησαν «ἔθνει ποιούντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς»⁷², ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ δισχιλιετής ἱστορία.

Ὁ δὲ Ἰουδαϊσμός τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι αὕτη αὕτη ἢ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ θεία Ἀποκάλυψις, ἢ γενομένη διὰ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προφητῶν τῶν προκαταγγειλάντων τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου. Μάλιστα δὲ διὰ τοῦ Μωυσέως⁷³, δι' οὗ ἐδόθη ὁ Νόμος τῶν θείων ἐντολῶν καὶ τῆς περὶ τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου⁷⁴ καὶ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος⁷⁵ προσωρινῆς τυπικῆς λατρείας, ὅστις «Νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δι-

60. Ἐξόδ. β', 14.

61. Πράξ. ζ', 51.

62. Πράξ. ζ', 52.

63. Δευτερον. ιη', 15.

64. Α' Κορινθ. β', 8.

65. Γενέσ. μθ', 17.

66. Ἦσ. α', 4.

67. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, PG, 77, 993.

68. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG, 59, 299.

69. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, αὐτόθι.

70. Ἰωάν. η', 44.

71. Δευτερον. λβ', 5.

72. Ματθ. κα', 43.

73. Δευτερον. ε', 5, καὶ Ἰωάν. α', 17.

74. Ἐξόδ. κε', 1 ἐξ.

75. Γ' Βασιλ. η', 54 ἐξ.

καιωθῶμεν»⁷⁶, καθάπερ και ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ⁷⁷. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ, οὗτος ὁ Ἰουδαϊσμός τοῦ τύπου και τῆς σκιαῆς «τῶν μελλόντων»⁷⁸ δὲν κατελύθη, ἀλλ' ἐπληρώθη εἰς τὸν Χριστιανισμόν, κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ Κυρίου, «οὐκ ἦλθον καταλῦσαι» «τὸν Νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας», «ἀλλὰ πληρῶσαι»⁷⁹. Διὸ πάντες οἱ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ δίκαιοι διὰ τῆς ἐν ᾗδε πίστεως πρὸς τὸν ἐκεῖ καταβάνα Χριστὸν⁸⁰ Χριστιανοὶ ἐγένοντο, και ἅπαντες οἱ Χριστιανοὶ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ εἰσιν. «Οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραήλ, οὔτοι Ἰσραήλ, οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραάμ, πάντες τέκνα (τοῦ Ἀβραάμ), ἀλλ' ἐν Ἰσαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα»⁸¹ διὰ Χριστοῦ, καθ' ὅτι τύπος τοῦ Χριστοῦ ἦτο ὁ Ἰσαάκ⁸².

Πάντες οὔτοι οἱ ἐν Χριστῷ δίκαιοι Χριστιανοὶ τῆς Καινῆς και Παλαιᾶς εἶναι μέλη τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ νέου ἐν Χριστῷ «Ἔθνος», ἦτοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡγουν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς⁸³ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον «Ἔθνος» ἐδόθη παρὰ Θεοῦ μετὰ τῶν Ἀγίων Τόπων «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ», ἀρθεῖσα ἀπὸ τοὺς θεοκτόνους Ἰουδαίους τῆς ἀποστασίας, πρὸς οὓς ὁ Κύριος εἶπε: «Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ και δοθήσεται Ἐθνεῖ ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς»⁸⁴. Οὕτως οἱ Ἅγιοι Τόποι και τὰ ἐν αὐτοῖς Ἱερὰ Προσκυνηματα ἐδόθησαν παρὰ τοῦ Θεοῦ «Ἐθνεῖ»⁸⁵ ἐνὶ και μόνῳ, ἦτοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, Ἰδίως δὲ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων τῆς «Μητρὸς ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν»⁸⁶ Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου πρὸς φύλαξιν και διακονίαν, καθ' ἅπερ εἰς τὸν «ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς» πρωτόπλαστον ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἔργον «ἐργάζεσθαι αὐτὸν και φυλάσσειν»⁸⁷. Και τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον τῆς φυλάξεως και διακονίας τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἀγίων Τόπων ἐπιτελοῦσιν οἱ «Φύλακες τοῦ Παναγίου Τάφου» τῆς «Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος» τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἀνέκαθεν μέχρι σήμερον, μετὰ φόβου Θεοῦ, ὀρθοδόξου πίστεως και ἀγάπης «ἄχρι θανάτου»⁸⁸, διὰ τῶν ὁποίων μετὰ τῆς θείας προστασίας ἀποκρούονται ὡς «βέλος νηπίων»⁸⁹ πᾶσαι αἱ προσβολαὶ τῶν ἀλλοτρίων.

76. Γαλάτ. γ', 24.

77. Γενέσ. ιε', 6.

78. Κολασ. β', 17.

79. Ματθ. ε', 17.

80. Α' Πέτρ. γ', 19.

81. Ρωμ. θ', 6-7.

82. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, PG, 69, 140.

83. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

84. Ματθ. κα', 43.

85. Αὐτόθι.

86. Πρακτικῶν Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 3, 585.

87. Γενέσ. β', 15.

88. Ἀποκαλ. β', 10.

89. Ψαλμ. 63, 8.

Οἱ Ἅγιοι Τόποι καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς Ἱερὰ Προσκυνήματα δὲν ἀνήκουσιν ὡς ἰδιοκτησία εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ εἰς τὸν Ἅγιον Θεόν. Ὅχι μόνον κατὰ τὸ «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς»⁹⁰, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἠγοράσθησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ «τιμῆς»⁹¹, ἦτοι «τῷ τιμίῳ αἵματι»⁹² αὐτοῦ, σταυρωθέντος ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Διὸ τὰ Ἱερὰ ταῦτα Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων δὲν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Παπικούς, καθ' ὅτι, ἐκτὸς ἄλλων, ἀπεκήρυξε καὶ ἀπεδοκίμασε τούτους ὁ Θεὸς διὰ τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου⁹³. Δὲν ἀνήκουσιν ἐπίσης εἰς τοὺς Μονοφυσίτας, καθ' ὅτι καὶ οὗτοι ἀπεκηρύχθησαν καὶ ἀπεδοκιμάσθησαν παρὰ Κυρίου ὁμοίως, ἦτοι διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς⁹⁴. Δὲν ἀνήκουσιν ὡσαύτως ταῦτα εἰς οὐδένα ἕτερον αἰρετικὸν καὶ ἀλλόθρησκον, οὐδὲ εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἢ ἄλλην οἰανδήποτε δύναμιν, ἔστω καὶ διεθνή ἢ οἰκουμενικήν.

Εἰς τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων Κυρίου Παντοκράτορος ἐντολοδόχοι Χριστοῦ εἶναι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ δὴ ἐπὶ αἰῶνας κυρίως Ἕλληνες τὴν καταγωγήν. Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἀκατάπαυστον ἐτήσιον μέγα θαῦμα τοῦ Ἁγίου Φωτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν Τελετὴν τοῦ Ἁγίου Φωτὸς τοῦ Μ. Σαββάτου ἐξέρχεται καὶ ἐλλάμπει θαυμαστῶς, θεωμένου καὶ ὀρῶντος τοῦτο ὀλοκλήρου λαοῦ, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Καθὼς δὲ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἡ ἐμφάνις τοῦ θείου Ἁγίου Φωτὸς, ὡς ἐν τῷ Ὄρει Σινᾶ⁹⁵ καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος⁹⁶, ἐσήμαινε θείαν παρουσίαν καὶ βεβαίωσιν, οὕτω καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐποχὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ πλουσιώτερον καὶ τακτικὸν θεῖον Ἅγιον Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου δηλοῖ τὴν βεβαίαν παρουσίαν τοῦ Κυρίου τῶν Ἁγίων Τόπων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θεόθεν ἐπιβεβαίωσιν, ὅτι ἐντολοδόχοι τούτων εἶναι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί!

Οἱ Ἰσραηλινοὶ ὀφείλουσι νὰ διασαφηνίσωσι τὴν στάσιν των ἔναντι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ. Ἐὰν συντάσσωνται καὶ ἐκφράζωσι τὸν Ἰουδαϊ-

90. Ψαλμ. 23, 1.

91. Α' Κορινθ. στ', 20.

92. Α' Πέτρ. α', 19.

93. Χ. Παπαδοπούλου, Ι. Ε. ΙΕΡ. σ. 426-427.

94. «Προσκυνητάριον» Χρυσάνθου τοῦ 1787,

σ. 45-46.

95. Ἐξόδ. ιθ', 16, 18, καὶ κ', 18.

96. Γ' Βασιλ. η', 10-11, καὶ Β' Παραλ. ζ', 1-3.

σμόν τῆς ἀποστασίας, τότε ἀρνοῦνται τὸν Ἰουδαϊσμόν τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανισμόν, καὶ οὐδὲν θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δικαίωμα ἔχουσιν ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, οὔτε ἰδιοκτησίας, οὔτε κατοχῆς, οὐδὲ νομῆς, εἰ μὴ τὸ δοκοῦν δίκαιον τῆς ἀδικίας, κατὰ τὸ «ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος τῆς δικαιοσύνης»⁹⁷, ὅπερ ἀνομώτατον! Ἐπίσης, οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσιν οὗτοι συμφωνίας καὶ συμπράξεως εἰς τὴν ἀντικανονικὴν καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴν εἰσπήδησιν τοῦ Παπισμοῦ ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων, καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνατεθεματισμένης ταύτης αἰρέσεως ὡς τῆς δῆθεν Ἐκκλησίας ἐν τούτοις, καὶ τῆς καταλύσεως τοῦ ἐν αὐτοῖς Status quo, ἐν ὀνόματι τῶν διακρατικῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Βατικανοῦ. Προσέτι, οὐδόλως δικαιοῦνται οὗτοι εἰς τὴν προσπάθειαν ὑποβαθμίσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ, καὶ τῆς ἀφαιρέσεως ἐκ τούτου τῆς κατὰ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον μόνης καὶ ἀποκλειστικῆς κυριάρχου πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων, ὅπερ ἀληθῶς σημαίνει ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν, τύπου Ἀντιχρίστου⁹⁸.

Ἐὰν δὲ οἱ Ἰσραηλινοὶ ὄντως σέβωνται τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανισμόν, ὀφείλουσι νὰ συνεργασθῶσι περὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων μετὰ τῆς μόνης ἀρμοδίας τούτων θρησκευτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, δηλαδὴ μετὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου, ἀναγνωρίζοντες καὶ σεβόμενοι καὶ προασπίζοντες τὰ πατριαρχικὰ τούτων δίκαια. Τὸ ἀληθές ὑπάρχον, ἀλλὰ καὶ χρονίζον, ζήτημα περὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ τούτων ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς ἀδίκων καταληψιῶν, Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Μονοφυσιτῶν, Ἰουδαίων καὶ ἄλλων, καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ἐπιστροφὴ τῶν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἄνευ δεσμεύσεων ἢ ἀνταλλαγμάτων. Ἄλλως, προσκρούουσιν, ὄχι ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀκούουσι τὸ φοβερόν, «ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσει αὐτόν»⁹⁹!

97. Σοφ. Σολομ. β', 11.

99. Ματθ. κα', 44.

98. Δαν. ζ', 25, καὶ Α' Ἰωάν. β', 18.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι τὰ δίκαια τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι ἀπαράγραπτα αἰωνίως καὶ προστατεύονται παρὰ Κυρίου Παντοκράτορος!

Ἀνέκαθεν δέ, ὅσοι διετέθησαν ἐχθρικῶς πρὸς τὰ θεῖα ταῦτα δίκαια καὶ πρὸς τὸν Πανάγιον Τάφον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεκφέρονται ἐνταῦθα καὶ τὰ ἄλλα Ἱερὰ Προσκυνήματα, ἐβλάβησαν καὶ ἀπωλέσθησαν τιμωρητικῶς. Ὡς π.χ. οἱ χριστοκτόνοι Ἰουδαῖοι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τῆς ἀποστασίας, οἵτινες τὸ 70 μ.Χ. καὶ μέχρι τοῦ δευτέρου αἰῶνος κατεστράφησαν μετὰ τῆς Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ διεσκορπίσθησαν ἀνὰ τὰ ἔθνη, «ὡσεὶ χνοῦς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς»¹⁰⁰, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν»¹⁰¹. Καθὼς ἐλέχθη ἀνωτέρω, τὸ αὐτὸ ἔπαθον καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς κατὰ τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ καταληψία τῶν ἐκεῖ Ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ ἀναιδεῖς καταλυταὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τὸ 1099 Παπικοί. Διότι μετὰ ἓνα καὶ δύο αἰῶνας ἐξεδιώχθησαν καὶ οὗτοι ἐκ τῶν Ἁγίων Τόπων παντελῶς καὶ ἠφανίσθησαν «ὡσεὶ χνοῦς»¹⁰², καθ' ὅτι τὸ ἔτος 1291 «ἐξηφανίσθη πᾶν ἶχνος τῶν (Παπικῶν) σταυροφόρων ἐν Παλαιστίνῃ»¹⁰³! Ταῦτα δὲ ἀναφέρονται πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν κατὰ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον τῶν καὶ σήμερον παρόμοια τολμώντων.

Μετὰ τὴν σύναψιν τῆς ἐν λόγῳ «Θεμελιώδους Συμφωνίας» τῆς 13.12.1993 μεταξὺ Ἰσραηλινῶν καὶ Παπικῶν, τὸ τρέχον ἔτος καὶ συ-

100. Ψαλμ. 1, 4.

101. Ματθ. κα', 44.

102. Ψαλμ. 1, 4.

103. Χ. Παπαδοπούλου, Ι. Ε. ΙΕΡ. σ. 457-458.

γκεκριμένως από τῆς 27/14-6-1994, ἐνῶ ἐν τῇ Ἰσραηλινῇ Βουλῇ συνεζητεῖτο καὶ θέμα περὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον ἐξήρχετο ἐπὶ δεκαήμερον καὶ ἐνέλαμπε τὸ Ἅγιον Φῶς, τὸ ὁποῖον εἶδον πολλοί, ἐντόπιοι καὶ ξένοι, πρὸς μαρτυρίαν θεοπτίας καὶ ὁμολογίας ὑπὲρ τῶν θείων δικαίων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Διότι καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω θεοσημίας ταῦτα λέγει ὁ Παντοκράτωρ θεός: «Ἐγὼ εἰμι Κύριος»¹⁰⁴ τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῶν ἐν τούτοις Ἱερῶν Προσκυνημάτων! Ἐμὲ ἐξουθενήσατε συμφωνήσαντες ἄδικα κατὰ τῶν Ἁγίων μου! «Ἐποιήσατε βουλήν οὐ δι' ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ Πνεύματός μου, προσθήναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίας»¹⁰⁵! «Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται»¹⁰⁶! «Συνάχθητε καὶ συνδέθητε τὸ ἔθνος τὸ ἀπαίδευτον πρὸ τοῦ γενέσθαι ὑμᾶς ὡς ἄνθος παραπορευόμενον, πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν ἐφ' ὑμᾶς ὄργην Κυρίου»¹⁰⁷! Ὅτι «ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω»¹⁰⁸ τὸ μέγα ἀδίκημα ὑμῶν! Ἄλλ' οὗτοι ἴσως ἐν ἀπιστία λέγουσιν ἀσεβοῦντες δεινῶς: Ἡμεῖς ἤδη ἰσχυροὶ ἐγενήθημεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ εἰς τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐν τῇ ἰσχύϊ ἡμῶν ποιήσωμεν δύναμιν. Τὸν ψευδοπροφήτην Παπισμὸν θὰ ἀναδείξωμεν πρώτην θρησκευτικὴν δύναμιν τῆς οἰκουμένης, καὶ δι' αὐτῆς ἡμεῖς θὰ ἀναδειχθῶμεν εὐχερέστερον πρώτη καὶ μόνη σιδηρὰ πολιτικὴ ἐξουσία πάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἦδη ἐκυκλώσαμεν παντοιοτρόπως τοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς καὶ τὴν Πόλιν τῶν Ἁγίων Τόπων Ἱερουσαλήμ, καὶ πανίσχυροὶ χωροῦμεν κατ' αὐτῶν, κατὰ τὴν ἀντίχριστον ἐπιθυμίαν ἡμῶν! Καὶ ἡ θεία προφητεία ἀπαντᾷ: Οὗτοι οἱ στρατηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Διαβόλου ἀναιδεῖς ἀσεβεῖς, «ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν Ἁγίων καὶ τὴν Πόλιν τὴν ἡγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτούς»¹⁰⁹, ὃ γενήσεται ἐν τάχει, καὶ πάντες «γνώσσονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος»¹¹⁰, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ!

Διὸ ὁ θεῖος λόγος διὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐξαγγέλλει: «Γνῶτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε», «ὄτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»¹¹¹! «Ἰσχυρότερες ἠττάσθε»¹¹², ὅτι «Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν»¹¹³ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις αὐτοῦ! Ὁ δὲ «Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον ἐστί»¹¹⁴, «καὶ

104. Ἱεζεκ. λζ', 28.

105. Ἡσ. λ', 1.

106. Αὐτόθι.

107. Σοφον. β', 1, 2.

108. Δευτερον. λβ', 35-36, καὶ Ἑβρ. ι', 30.

109. Ἀποκαλ. κ', 9.

110. Ἱεζεκ. λη', 23.

111. Ἡσ. η', 9, 10.

112. Αὐτόθι.

113. Ψαλμ. 117, 27.

114. Δευτερον. θ', 3, καὶ Ἑβρ. ιβ', 29.

νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται»¹¹⁵, ἤγουν «καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ»¹¹⁶ διὰ τὰς ἀνομίας καὶ τὰς ἀσεβείας αὐτῶν τὰς συντετελεσμένας, καὶ τὰς δικαίας ἀποκαλυπτικὰς «πληγὰς» τὰς «ἔσχάτας»¹¹⁷!

---

115. Ἦσ. κστ', 11.

116. Ψαλμ. 20, 10.

117. Ἀποκαλ. ιε', 1.

ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΑΙ

- P. G. = Ἑλληνικὴ Πατρολογία Migne.
- ΒΕΠΕΣ = «Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων», ἐκδ. «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
- Σ.Ι.Κ. = Σύνταγμα τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων», ἐκδ. Α. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, Ἀθήνησι.
- Ι.Ε.ΙΕΡ. = Χ. Παπαδοπούλου, «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων», ἐν Ἀθήναις 1970.

Παρατήρησις:

Ἡ μνημονευομένη ἐν τῷ παρόντι «Δωδεκάβιβλος» τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου εἶναι ἡ τῆς εἰς ἕξι τόμους ἐκδόσεως τοῦ Β. Ρηγοπούλου, ἐν Θεσσαλονίκῃ 1982.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
«ΣΥΜΦΩΝΙΑ» ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ STATUS QUO ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ.....	7
ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΙΣΠΗΔΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ.....	14
ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ.....	21
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	27
ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΑΙ.....	30

Ταχυδρομική διεύθυνσις:
Ἄ. Δ. Δελημπασην,
P.R. K.T. Ἀθηνῶν
10200 ΑΘΗΝΑΙ

